

Klasse Mennesker, som jeg tror i fuldt saa høj Grad mange Gange trænger som Invaliderne, og det er de Underofficerer, Underbefalingsmænd saa vel af Hær som af Flaade, der ere pensionerede efter Pensionsloven af den 9de April 1851, afskedigede i det Tidrum, som forløb fra den Tid og til Pensionsloven af den 20de November 1876 kom til at virke. Denne Klasse af forhenværende militære, der i de allerfleste Tilfælde have gjort begge Krige med, saa for Tiden saa lav en Pension efter denne gamle Lov, at de ere højst ilde stillede. Jeg tror derfor, at naar vi her drøfte Spørgsmaalet om Invalidler, var der fuldt saa god Grund til at komme til at tage dette Spørgsmaal op. Der er mange blandt dem, der leve under saa usle Vilkaar, at de meget ofte ere hjemfaldne til Nød, og dette saa meget mere som de kommunale Autoriteter, naar de staa over for et saadant Tilfælde, hvor en saadan Pension har faaet en lille Pension, ere i saa høj Grad knappe med deres Understøttelser — jeg tænker ikke alene paa Fattigunderstøttelse, men navnlig paa Alderdomsunderstøttelse, saa det er meget tvivlsomt, om det er til Fordel for dem, at de overhovedet have nogen Pension. Jeg gør den Bemærkning, ikke fordi jeg i Øjeblikket vil bære noget frem derom, da jeg ser, det ikke kan nytte, men jeg har ikke villet undlade at omtale her et Punkt, hvor der lides langt mere Nød end paa det andet.

Bojten: Jeg vil blot gøre den højtærede Finansminister opmærksom paa, at de Beregninger, som eventuelt ere foretagne i 1886 — tror jeg, det var, at den Sag kom frem, eller maatte det var i 1887 — ere ikke saa lidt forældede allerede nu. Der er gaaet 6-7 Aar siden den Tid, og i den Klasse Mennesker, der her er Tale om, kan man være sikker paa, at Mærene have ryddet ganske alvorlig op. Jeg er temmelig overbevist om, at de, som der nu kunde blive Tale om at støtte ved en saadan lille — hvad jeg vilde kalde Vrespension, eller hvad man nu vilde kalde det, vilde ikke regnes i Tusinder (Modstjelse). Nej, de vilde ikke regnes i Tusinder. Jeg føler mig overbevist derom af forskellige Grunde. Thi alle de, det her drejer sig om, ere jo Folk omkring de 70 — lidt under og lidt over; men blandt de trængende i det hele taget er Bevealderen — det er jo en gammel, statistisk Erfaring — kortere, og blandt dem, der leve altsaa i 70-Aarsalderen fra den Tid, ville absolut de fleste ikke være saaledes stillede, at de ville kunne komme ind under en saadan Understøttelse. Jeg skal, indtil andet bliver oplyst

— aldeles bestemt vil det jo vanskeligt kunne oplyses, men tilnærmelsesvis vil det kunne beregnes — fremdeles antage, at de kun tælles i Hundreder. Det ærede Medlem fra Frederiksborg (L. Dinesen) har henledet Opmærksomheden paa, at der jo imidlertid er gennemført en Foranstaltning, som tvivlsomt er kommen adskillige af de her omhandlede Personer til gode, idet der jo selvfølgelig er en stor Del af dem, som have faaet Alderdomsforsørgelse ifølge Loven af 1891. Hvorledes dette skulde forenes med en der efter kommende Statsunderstøttelse, maatte jo tages under nærmere Overvejelse. Men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at der er tvivlsomt foruden dem, der oppebære Alderdomsunderstøttelse gennem Kommunerne, adskillige, som vist nok kunde trænge til en saadan aarlig Alderdomshjælp, men som dog ikke have villet anmode Kommunerne om Hjælp. Til Alderdomsforsørgelse udtræves der jo dog, at man skal komme med Ansøgning derom. Jeg vil endvidere føje til, at ganske vist tror jeg, at Alderdomsforsørgelse er tildelt i en rimelig Grad Landet over, og jeg tror ikke, at der er nogen overvejende Klager over, at den er sat lavere, end man kunde vente, men der er jo ingen Tvivl om, at ved Alderdomsforsørgelse er der kun tænkt paa det strengt fornødne; andet har heller ikke været Lovens Mening. Nu bliver Følgen, at en Understøttelse som en saadan Vrespension, som jeg havde tænkt blev givet, efter at der var tilstaaet de paagældende Alderdomsforsørgelse, ikke vil medføre, at deres Alderdomsforsørgelse vil blive nedsat; thi den en Gang givne Understøttelse vil jo ikke blive nedsat (Modstjelse). . . . ja, i Reglen vil den ikke blive nedsat, saa jeg antager, at det Bøsb, hvorom der kunde blive Spørgsmaal, hvilket jeg ikke anser for at være noget særdeles betydeligt, vil alligevel kunne faa en heldig Plads over for mange saadanne, selv om de allerede have faaet Understøttelse ad anden Vej. Naar, jeg henstiller til nærmere Overvejelse af det paagældende Udvalg, om der mulig kunde være Tale om dette. Men det var egentlig ikke det, jeg tog Ordet for; det staar kun i Forbindelse med, hvad det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgkreds (L. Dinesen) ytrede. Det, jeg tog Ordet for, var for at lempe Reglerne for Tilstaaelse af Invalidforsørgelse. Jeg henstiller, om vi ikke skulde begrænse det, som det foreliggende Lovforslag gaar ud paa, til at flytte Bevisbyrden fra Andragerne over til Staten, naar Tilfældet drejer sig om de gamle Soldater fra 1848—50. Inden for denne Begrænsning vilde jeg anse dette For-